

Пише: Кирил Мјамљин
уторак, 13 децембар 2011 20:58

Када се покрети са заједничком паролем "Occupy Wall Street!" представљају као спонтани израз незадовољства услед финансијско-економске кризе, ваља схватити да је то, благо говорећи, лукавство. Покушајмо разабрати шта се дешава и ко је све то замислио...

До данас нигде нема информација о организаторима акције, која се развија узлазном линијом. У чему је узрок успеха? Који су постављени циљеви? Ко иза њих стоји, ко финансира и обезбеђује информативну подршку?

За ма какво "самоорганизовање" потребни су спољашња сила и енергија да би се систему који је способан за преображај дала енергија за трансформацију. Као аналог може да послужи пар "учитељ–ученик", у којем место ученика заузима социјална група ("грађани", "средња класа"). Остаје да се схвати ко игра улогу "учитеља" – организатора и центра кристализације "спонтаног" незадовољства.

Сваки од сајтова покрета "Occupy Wall Street!" (официјелни и неофицијелни сајт градске генералне скупштине Њујорка; сајт-координатор у САД; сајт за мониторинг и обнављање вести и видео-канал покрета) изгледа изванредно.

Одакле такво руковање политичким технологијама и технологијама социјалног управљања? Према цитатима није тешко да се установи да је покрет "окупатора" изведен из европског покрета "За глобалну револуцију!" – "Заузми трг!" (Take the Square!).

Овај сајт, који припада шпанском сектору "глобалних револуционара", јесте централни, и координира општи развој побуна по целом свету. Управо је он први и узео за образац

деловања "наранџасте" револуције "арапског пролећа".

Ево шта представници централне гране овог покрета говоре о себи:

Све је почело у Мадриду око 15. маја, када је 20–30 људи изашло на трг Пуерта дел сол и тамо поставило

... пултове са информацијама за грађане. Они су говорили да не припадају ниједној партији, да не учествују у савременим политичким играма, да хоће да промене систем и позивали су све да им се придруже...

Испочетка, то је била омладина, али врло брзо покрет је постао измешан. Они су иступали за "реалну демократију". Говорили су да избори нису демократска институција, да их интересују друге форме учешћа народа у животу земље... Они нису позивали да се гласа за ову или ону партију, они су позивали на устанак. Они нису захтевали просто повећање плата или нешто материјално – па то би биле само реформе. Они су захтевали истинску промену система, ревизију самог фундамента демократије, како можемо да се организујемо и делујемо заједно. Прва парола код Шпанаца је била – "Ми нисмо роба!". Ни на политичком, електоралном нивоу, али ни на економском, духовном и културном... Нас није могуће користити у сврхе великих политичких и финансијских игара... Мисао се састојала у томе да би се требало организовати у "комуне" на нивоу градских квартова – у свакој четврти људи морају да се сами организују и решавају своје проблеме "паралелно" са деловањем државе... Ако им је нешто потребно, они то стварају сами, не чекајући помоћ "одозго"... Један од основних принципа је самоорганизација. Самоорганизација води ка аутономности, а аутономност је један од начина снаћи се, без државе...

Шта овај покрет чека у будућности?

Покрет почиње и креће се путем заузимања и окупације тргова и улица. У пароли је позив омладина, која се нашла на маргини живота услед укупности следећих узрока:

1) кризе;

2) сужавања социјалног простора, што је условљено глобализацијом;

3) последица ранијег демографског бума, чији је резултат да су све "дужности заузели старији, и да за младе нема места у друштву".

По канибалском сведочанству професора политикологије на универзитету Јејл, директора Макмилан центра и члана Савета за међународне односе (CFR) Ијана Шапироа, *омладина сматра да на медицинско опслуживање старца одлази сав новац. У САД и Европи око 70% свих медицинских трошкова одлази на потпомагање живота човека у последњих шест месеци његовог живота. Зато ће класну борбу да замени борба између различитих категорија узраста. Али, старији људи су одлично организовани, ниво њихове мобилизације је врло висок. У САД, било који покушај да се приватизује социјално осигурање сече у корену Америчка асоцијација пензионера. То је једна од најорганизованијих лобистичких група у земљи. Она је невероватно моћна. Омладина не гласа. Старци гласају.*

Зато либерали говоре да је миграција очигледно решење датог проблема. Ипак, оне државе које су највише подвргнуте овом проблему истовремено се највише противе приливу имиграната. На пример, Јапан. Тај проблем може на крају да уништи ЕУ.

За "изгубљено поколење", које је вештачки маргинализовано у "сировину рационализације", *заузети трг значи одржати се у свету у којем за тебе нема места, огласити своје постојање и не испуштати јавни простор.*

И овде ми треба да се присетимо фразе – *друштво које се не брине о старима, нема будућност...*

Перманентна револуција

Није тешко да се увиди органско сродство са "арапским пролећем" да би се разјаснило да је у питању не "иступи грађана", већ у пуном замаху (у оригиналу – полномасштабной, прим. Н.В.) глобална револуција у њеној почетној етапи.

Трагови су пажљиво заташкивани на интернету, али се откривају.

Смисао "реалне демократије":

Платформа је – промена система, уништавање међународних организација типа Г8 и Г20, НАТО-а и тако даље. Предложити Уставну скупштину као 1789. године, када су биле састављене "свеске захтева" са свим жељама народа, које су се успеле прикупити. Таква скупштина могла би да створи нов Устав... Идеално, била би укинута и ЕУ, и границе...

Захтеви – преокрет политичке пирамиде – тако да процес доношења одлука иде одоздо ка врху, а још боље, да не буде ни врха, ни подножја. Потпуна једнакост мушкараца и жен а. Укидање дугова афричких држава према Европи и САД. Свођење на нулу свих "националних дугова". Промена услова рада. Чак и ако ми очувамо "принцип рада" као таквог – мада је то под знаком питања – ми одбацујемо прекаритетне услове запослености.

[\[1\]](#)

Ако незапосленост опада на рачун увећања броја прекаритетних радника, ми смо против тога. Ми хоћемо да радимо, да бисмо живели, а не обратно...

То јест –

□ **"Ни рат, ни мир, него војску распустити..."**, како говораше друг Троцки

Глобализација је изазвала у финалу троцкизам. Перманентна револуција без краја, тотални хаос. Реч није о паролама – "земљу сељацима, а фабрике радницима", већ пре о "радити је потребно само да би се живело", а ако је могуће, живети без рада... *Нас је 99%! Хајде да делимо*

. При томе, демонстранти брундају – ми нисмо против богатих и против богатства, ми смо против корпорација.

А онда експропријација експропријатора

, и

Пише: Кирил Мјамљин
уторак, 13 децембар 2011 20:58

пљачкај напљачкано

?

Упознајемо и њихов принцип самоорганизовања: *самоорганизовање води ка аутономности, а аутономност један је од начина снаћи се без државе*. Уништавајући националну државу, њу ће неизбежно да замени власт новца...

Погледајмо идеологију америчког дела покрета – *покрет је отпочео 17. септембра 2011. године, на Либерти скверу у финансијском делу Менхетна, и проширио се на више од 100 градова у САД, и на 1500 градова по целом свету. Он се бори против власти водећих банака и транснационалних корпорација које разједају демократију, а такође против улоге Волстрита у изазивању економског колапса, који је кадар да доведе до највеће рецесије. Покрет је надахнут устанцима у Египту и Тунису, и усмерен је против тога, да 1% најбогатијих људи уобличава неправичне законе глобалне економије, који остављају нас, преосталих 99% без будућности. Узмите Волстрит – хоризонтално организован покрет отпора који употребљава револуционарну тактику “арапског пролећа” за обнову демократије у Америци. Ми користимо инструмент познат као “скупштина људи” (асамблеја), да би се олакшало колективно доношење одлука отворено, заједно и без принуде.*

Упоредимо то са оним што о себи говори шпански покрет “Take the Square” – *Нико није очекивао “шпанску револуцију”... “*

*Take
the
Square*

” је створен манифестацијама 15. маја 2011. године у Мадриду. Демонстрација “За реалну демократију, непосредно сада” постала је прелудијум новог покрета. Идеја да се подигне табор на тргу, створила је концепцију “Take the Square”, која је постала суштинска ознака “Покрета 15. мај” као: 1) начина да се покаже своја несагласност са доминирајућим репресивним системом, са руководством политичке класе, која ради за банке и велике корпорације, и 2) као начина да се промовишу нове иницијативе у политичкој, социјалној, економској, стваралачкој и културној организацији друштва...

Првобитно формирана... *концепција “Take the Square” била је одраз жеља “Покрета 15. мај” да служи као нови пример грађанске непослушности и структурног мењања глобалне политичке реалности, заснованог на принципима*

:

– саборности – ми смо покрет људи чији је плурализам изнад било каквог документа; никакве политичке партије, трговачки савези или асоцијације нас не представљају;

– хоризонталности – ми се окупљамо заједно на зборовима зарад тога да би доносили одлуке на тај начин, да би њих делила претежна већина;

– колективног разума – сударајући се са проблемима, ми употребљавамо колективни разум зарад схватања логике власти;

– уважавања – јер је томе што ми тражимо – уједињавање, а не разједињавање – основа уважавања једних према другима;

-одрицање од насиља – јер нас одбацивање насиља чини јачим, оно нам омогућава да променимо реалност, разоримо предвидљивост, оно нас чини радикалнијим.

Табу + тактика перманентне окупације

Према “окупаторима” треба се понети пажљиво – предстоји, минимум, деценија кризе. А они имају низ специфичности, које аналитичари нису одмах схватили. За време лета у САД неколико десетина активиста којима су се придружили шпански *indignados* и активисти грчких покрета, извели су серију “можданих олуја” (техника брзог прикупљања идеја од учесника неке сесије, прим. Н. В.). Почетни задатак је био створити покрет које би био кадар да не буде потчињен “стандардним” системским политичким институцијама.

Али, “систем” је у овој или оној мери повезан са вансистемским покретима. Тако се протестни покрет десне “Партије чајанке” нашао повезан са републиканцима. Подршка “окупаторима” долази од демократа – Ненси Пелоси, Алберта Гора и Барака Обаме, и зато није случајно да демонстранте перцепирају као пројекат Обаминих политтехнолога, који решавају задатак његовог реизбора (и ми се сећамо да га је на власт довео Џорџ

Сорос [\[2\]](#) и капитал Ротшилда који је стајао иза њега).

Данас се у тактици коју су "окупатори" изградили могу приметити три фундаментална табуа.

Прво, табу на све односе са "системом". Сарадња је дозвољена само са представницима других фракција друштва – на пример, са "страном" конзервативном "Партијом чајанке". Такав је био и један од савета Славоја Жижека, који је посетио табор "окупатора".

Друго, табу на лидерство, што се често подвлачи. У својству обрасца покрет се позива на "непосредну грчку демократију" и ону шпанских *indignados*. На блоговима "окупатора" цитира се Делез – група не
треба да буде органско јединство хијерархизованих индивидуа, већ генератор непрекидне деиндивидуализације

Треће, табу на истицање захтева и конкретних програма. Пол Кругман је писао: *Најбоља критика протеста увек је била оптужба за одсуство посебних политичких захтева.* Ипак, аморфност политичких захтева у датом случају јесте свесно одрицање зарад раздрмавања покрета на таласу протеста, пошто дискусије у етапи раста покрета, неизбежно доводе до раскола. Не односе се сви Американци подједнако према смањивању/повећању пореза, према реформама здравствене заштите. Зато, с друге стране, све њих обједињује незадовољство системом као таквим. Стога, *окупирајте све. Никаких захтева. Окупирајте, окупирајте, окупирајте...*
Перманентна окупација...

Дакле

1. По свету се шири "револуционарни покрет" који спроводи у живот парола "окупирај простор", обухватајући више од 1500 градова унутар и ван граница САД. Према информацији шпанског центра, националних центара побуне више је од двадесет: седам у Шпанији; два у Великој Британији; два у Белгији; два у Немачкој; два у Италији; два у Португалији; по један у Француској, Грчкој, Ирској, САД и Бразилу.

2. Главна покретачка сила јесте омладина, заједничке паролe – “Ми нисмо роба!”, “Нас је 99%”. Протест је усмерен против растуће социјалне неједнакости – 1% најбогатијих људи у САД, поседовало је 1980. године – 9,1%, 2006. године – 18,8%, а 2011. године – 40% националних добара. Захтеви су повезани са маргинализацијом некада квалификованих људи, које је глобализација одбацила на руб живота, пошто су изгубили право на социјално заштићен рад, то јест декласираних, аналогно томе, како се то одвијало у Русији, као резултат гајдаровско-чубајсовске “шок терапије”.

3. Поврх социјалних паролa, истичу се општеполитичке – антиглобалистичке, комунистичке, троцкистичке, које захтевају слом постојећег политичког и економског система, одвајање “друштва” од државе (плебса од елита, малог бизниса од корпорација, “реалне демократије” од диктатуре чиновника).

4. Покрет себе позиционира као хоризонталан, без хијерархије, као “стихијско-мрежни”. Сваки кластер је аутономан и заједничка револуционарна мрежа се не руши са испадањем било које територијалне ћелије.

Рекло би се да је то “устанак маса против власти транснационалних компанија и глобалних финансијских група”. Ипак, четврта тачка противречи том тврђењу. Ствар је у томе што иза “хоризонталности” било које социјалне појаве мора стајати то што њу формира и подржава.

За наивце то је интернет. То мишљење деле и бивши левичари Мајкл Харт и Антонио Негри. У паравладином издању *Foreign Affairs*, које припада CFR-у, они су објавили, да протесте потпомажу социјалне мреже Fac
ebook

и
Twitter
, које представљају инструменте хоризонталне структуре узајамног деловања, зато јер се у шаторским таборима неће ускоро појавити политички представници, и нови циклус протестних покрета развијаће се преко хоризонталних партиципативних структура без заступништва

, а
експерименти демократске организације проћи ће дуг пута развоја, пре него што у њиховим њедрима никну делотворне социјалне “реалне демократије”...

Али то је лукавство, пошто "светска паучина" представља само средство комуникације. А ма која структура се реализује енергијом конкретних људи, који се потхрањују:

а) њиховим осећањем (љубави, мржње, бола, правичности, знатижеље и томе слично)

б) финансијама

Као иницијатор "окупације улица" иступила је компанија из Канаде *Adbusters Foundation*, борећи се за "екологију културе", а против потрошње и реклама, која је не једном спроводила акције против "пљачкашкихизума века", укључујући и интернет.

Одакле таква љубав према "злу"?

Ројтерс је разјаснио да покрет "Окупирај Волстрит" посредно спонзорише фамозни Сорос, који је још пре неколико година финансирао структуру која је преусмеравала средства *Adbusters*-а. И управо је "антиконзументичка група" *Adbusters* ("изобличаваоци рекламе"), публиковала у јулу 2011. године, у својим новинама позив да се окупира Вол стрит. Низ група активиста, одмах је подржало ту идеју, оформивши почетком августа "генералну скупштину", која је извршила припрему протеста, користећи се примером "арапског пролећа", и употребљавајући социјалне мреже за привлачење учесника.

Карактеристично је да је табор учесника акције "Окупирај Волстрит" смештен у парку који носи име Зукоти. То месташце некада се звало "Трг слободе". Али, оно што је занимљиво, он *припада не граду, већ приватној компанији*. Парк је био купљен 1968. године, од стране „Ју-Ес стила“. Он је 2006. године преименован у част Џона Зукотија, копредседника савета директора компаније *Brookfield Office Properties* – новог власника сквера. Карактеристично је да ова компанија такође има канадске корене, као и

Adbusters

. Штавише, та корпорација је већ иступала у својству “лажњака” (у оригиналу – подставной, прим. Н. В.) у тендеру за закуп Светског трговачког центра у Њујорку, уступивши га фамозном Silverstein Properties Inc. неколико месеци пре него што ће комплекс бити уништен због експлозија 11. септембра 2011. године.

Првог дана полиција је покушала да забрани учесницима протеста подизање шатора, али показало се да град нема права на забрану на приватној територији *парка Зукоти*. Власници парка су ћутали, и тек после личног обраћања градоначелника Њујорка, са молбом да се “помогне у успостављању санитарних норми” у парку, послали су своју потврду полицији да се очисти парк. Власт је била дужна да 14. октобра примора учеснике протеста да ослободе парк, а после операције његовог чишћења, у складу са изјавама компаније, да поново пусти демонстранте унутра “ако они буду поштовали правила понашања у парку”. Како су говорили полицајци, “да се врате са врећама за спавање и шаторима”, већ неће дати. Било је очигледно да је та операција била усмерена на уништавање логора демонстраната. Могао је 14. октобар бити крај покрета, у најмању руку, крај његове прве фазе. Али, у последњи минут је објављено да се “чишћење одлаже”. “Санитарне мере” почеле су тек у ноћ 15. новембра, али је већ током дана, Национални еснаф адвоката САД саопштио да је добио одлуку суда којом се дозвољава учесницима протестне акције да се врате на своје место заједно са шаторима, пошто се

Brookfield Office Properties

, који поседује “парк Зукоти”, не оглашава. При томе је у Денверу, држава Колорадо, полиција сурово иселила демонстранте.

Покрет је добро структуриран на нивоу базе – заједнички збор као орган законодавне власти; комисије као орган извршне власти, које организују збор и спроводе у живот његове одлуке. Детаљно је разрађена и технологија вођења скупштине, обезбеђујући њену ефикасност. Организатори револуционара су људи који су компетентни у управљању, политичким технологијама, политици, филозофији, економији и вођењу бизниса. Дакле...

Ко има користи?

Несхватљива је жилавост “стихијског наступа” који је без перманентне финансијске и организационе подршке обично осуђен на пропаст; букне, и одмах изгори (историја не зна за изузетке од тог правила). При томе, потребно је узети у обзир да основу протестаната чине социјално закинути људи и зато ограничених финансијских

могућности.

Осим тога, "хоризонтална" револуционарна мрежа, подигнута практично истовремено по целој планети (укључујући хаосом револуције разорене државе арапског лука), није могућа без редовних организатора мрежа, који не могу да не буду организовани хијерархијски. У такве се могу несумњиво уврстити "тајанствена двадесеторица" са трга Пуерта дел Сол. Да, и компанија *Adbusters Foundation*, која се од 1989. године, "бори са социјалним мејнстримом", и која уопште није случајно именована у штампи "професионалним револуционарима". Сличном се делатношћу баве друштвене организације типа "зелених", на платном списку оних, са којима се они сами "као боре". И

*о стварним узајамним односима
а револуције и*

организатор

њихових спонзора, може се само нагађати, пошто се такво финансирање никада не врши директно, већ се оформљује преко различитих грантова

Али, могуће је проанализирати, у чијем интересу "Реално-демократска интернационала" распирује пожар светске револуције. Почнимо са анализом карактера деловања револуционара. Њихови иступи су усмерени против:

- бирократизованих државних институција;

- самовоље "недемократских" транснационалних компанија и глобалних финансијских група;

за:

- "обнову социјалне правде"

- одвајање људи, које је глобализација оштетила, од "неправедне државне машине";

Пише: Кирил Мјамљин
уторак, 13 децембар 2011 20:58

- уништење национално-државних граница;

- уништење савремених структура власти, које лобирају за интересе транснационалних компанија и глобалних финансијских група.

Скупа: у својству позитивног циља протеста одабрано је стварање светске државе са законски уређеном правичношћу. Таква шема је интересантна тој истој глобалној елити, против које активисти "глобалне револуције" призивају борбу.

Овде је потребно да се обрати пажња на Међународну кризну групу (International Crisis Group ICG) – невладину организацију, створену 1995. године, која се "занима анализом ситуације у различитим државама света". Њени центри се налазе у Вашингтону, Њујорку, Лондону и Москви. У америчку управу улазе Збигњев Бжежински, Весли Кларк, Стенли Фишер. Води је тај исти Џорџ Сорос, главни агент Ротшилда, и један од главних организатора антируских револуција у Југославији, Грузији и Украјини.

ICG је током многих година подржавала сепаратисте на Косову – "српском Кувајту", са великим залихама олова, цинка, злата и угља – преко ротшилдовске Карлајл Груп (Carlyle Group). Али, ово је далеко од потпуног списка интереса. ICG са таквом периодичношћу издаје реферате о могућности обнављања нагорно-карабашког конфликта, предлажући Јерменији да напусти своје грађане, да се може назвати "Групом за стварање криза". Она се мешала у конфликт у Обали Слоноваче, у Либији (где се ротшилдовски HSBC бави организацијом Централне банке), а сада се "истрајно труди над Сиријом". Међу корпоративним спонзорима су и такве компаније – Chevron, Morgan Stanley, Deutsche Bank Group.

Иза њих се назире тзв. Фонд глобалне безбедности (Global Security Fund). То је гигантски криминални фонд, чији се капитал процењује на десетине трилиона долара. Његова појава се повезује са чланом 18, секција 6 "Обавештајне корпорације", створеној председничким декретом Регана, број 12333, којем су у штампи дали условно име "план Лео Вонта" ("Wanta Plan" по аналогији са "Планом Маршала"). Он представља ванбилансни фонд владе САД, вредан трилионе долара, који су били размештени уз камату по међународним банкама, зарад финансирања "управљања светом после Хладног рата". [\[3\]](#)

Пише: Кирил Мјамљин
уторак, 13 децембар 2011 20:58

Ешли Моут, посланик Европског парламента, за време свог иступања на једном од заседања, поставио је питање у погледу делатности тог фонда: *Господине председниче, хоћу да скренем Вашу пажњу на Фонд глобалне безбедности, основан почетком деведесетих година, под руководством Јакоба Ротшилда. Тај фонд који се налази у Бриселу, не бави се трговином, он није нигде регистрован, и има апсолутно специфичан циљ. Он се користи за геополитичко конструисање под руководством обавештајних служби. Раније, ја сам већ питао о могућој ангажованости обавештајних ресурса ЕУ у управљању фондовима, предвиђених за криминалне циљеве, мито и поткупљивање, са рачунима у оф шор зонама. И нисам добио одговор. Уз ово питање, додајем још једно – какве су везе ЕУ и Фонда глобалне безбедности и какви су његови односи са институцијама ЕУ?*

Противречје кредитор-дужник постаје глобално – оно пресеца националне границе, претвара средњу класу у класу поробљених дужничком зависношћу. Друштво се поларизује на класе у зависности од тога ко управља капиталом и ко је дужник. Главни непријатељи друштва су олигархи финансијског капитализма, који се спремају да се измакну од ударца демонстраната.

План за стварање новог светског поретка

План стварања новог светског поретка приближава се свом завршетку, долази до краја и борба за монополну доминацију једног од финансијских кланова на глобалном тржишту. И није случајно, да је и римски Папа фактички позвао на стварање светске централне банке и светске владе.

Са религиозно-идеолошког становишта, за тај део глобалних елита, рушење ранијих ("недемократских") структура новим ("демократским") сасвим је оправдано. Рабин Аврам Шмулевич прориче: *Хаос – најбоље је време да се ситуација стави под контролу и укључи јеврејски цивилизацијски систем... У чему је тајна било којег стабилног политичког система? Друштво даје личности све могућности за развој, а личност има обавезу пред друштвом. Човек који добија слободу, истовремено мора да добије и инструкцију како да се служи том слободом. И ту инструкцију човечанству, написаћемо ми Јевреји. Дошло је време нашег реванша. Јеврејски процват доћи ће опет у ватри арапских револуција*

Без обзира на скривену полемику са Папом, рабин суштински говори унисоно са њим. *Об*

ојица предлажу решење које призивају демонстранти

– на целој Земљи јединствена власт и “правичан” социјални систем, бољшевизам и демократија, слобода са потпуном инструкцијом за њено коришћење. А како се таква правичност реализује, добро је познато на примеру Бразила, где се истински господари затварају у гето иза високих ограда, са митраљезима на осматрачницама, и дају могућност онима који желе самосталност, да у пракси провере властиту тезу о виталности “слободе која није детерминисана инструкцијама”.

Занимљиво је каква економска решења предлажу организатори револуције својим неупућеним суборцима. На пример, у току је идеја да се “узимају своја средства од банака, спроводника неправичности и глобализације, и предају у благајну узајамне помоћи”. Оно што је карактеристично јесте то да су кредитни савези такође банкарске структуре, обједињене у Светску организацију кредитних савеза – WOCCU са статусом код националних влада и при УН. Штавише, они, нарочито преко банкарске групе Рајфајзен банке, сарађују са клубом Билдерберг и Рокфелерима. Борба са доминантним глобалним финансијским групама веома подсећа на трчање у месту – повлачити новац из банака, а затим га носити исто тамо, само кроз друга врата.

Или узмимо декларисану од стране “окупатора простора” надмоћ “одбацавања насиља, које их чини још јачим”. Као што су показале револуције “арапског пролећа”, и искуство “окупирај шта можеш” у Риму, САД, Великој Британији и Скандинавији, либерали-провокатори који размишљају о “реалној демократији” и квалификовани маргинали појачавају се борцима-радикалима анархистичког и религиозног усмерења. И, ако се ситуација не преокрене, појављују се професионалци од представника структура силе и најамници. Резултат је очигледан – борба за правичност се трансформише у продукцију контролисаног хаоса у стилу “перманентне револуције”. А појављујућа криминализована зона претвара се у фабрику за уништавање свог властитог становништва, помажући самим тим да се на најједноставнији начин реши проблем пренасељености планете, који толико забрињава представнике тих самих транснационалних корпорација и глобалних финансијских група, против којих се као устанак и дигао.

Разорене националне државе превешће “независне комуне” под власт нове светске владе. Филозофија господара Новог светског поретка, записана је на таблицама Џорџије (Georgia Guidestones, гранитни споменик у држави Џорџија, непознатог наручиоца, прим. Н.В.) – *500 милиона људи на Земљи у хармонији са природном средином.*

Шта ће бити са осталих 6,5 милијарди људи?

Наркотици, болести, војна дејства – уништавање дављеника пребачено је на плећа самих дављеника.

Превео и приредио са руског – Небојша Вуковић

Извор: <http://www.evrazia.org/article/1840>

Напомена – због дужине оригиналног текста (преко 30 хиљада карактера), зарад прегледности и читљивости, током превођења су изостављени одређени делови и фусноте. Интегрални текст је доступан на наведеном сајту.

Кирил Мјамљин – експерт портала “geopolitika.ru”, публициста и економски коментатор

[1] Прекаритетни (лат. *precarium* – дато на привремено коришћење) – социолошки неологизам, који означава социјалне групе, које обједињују незапослене или раднике без социјалне заштите (нестандардна запосленост са лоше плаћеним радом без било каквих гаранција за радника и његову породицу). Пошто се у систему глобалне поделе рада увећава миграција и конкуренција радне снаге, то даје легитимитет смањивању плаћања рада и ојачава власт послодавца – произилази прелаз на краткорочни уговор са правом на отпуштање без објашњења узрока, смањује се социјално осигурање. Појављују се атипичне форме рада – скраћени, пројектни, сезонски, рад на дистанци, *free lance*

[2] Барак Обама учио се навикама “лидера заједнице” и начинима борбе за социјалне промене у центру Алинског у Чикагу, поимајући “правила за радикала” неколико година (овде га је и одабрао Сорос, преко којег банкарска група Ротшилд и финансира “центре” – новац се провлачи преко *Tides Foundations* – који је основао 1976. године, јеврејски антиратни дисидент Драмонд Пајк, а овај од пореза ослобођен фонд, “пружа могућност истакнутим јавним радницима да финансирају екстремистичке организације, перући новац у Tides-у, и не остављајући никаквих трагова на папиру”).

Пише: Кирил Мјамљин
уторак, 13 децембар 2011 20:58

[3] У првој етапи економског напада на Совјетски Савез, Џорџ Буш је опуномоћио Лео Вонту и друге, да дестабилизују рубљу и пруже помоћ у крађи совјетских/руских ризница. Као резултат, из руске благајне је исцурело од 2000 до 3000 тона злата у полугама (у то време 35 милијарди долара). Тај корак је ометао валутну заштиту рубље, и на тај начин је дестабилизовао рубљу. Злато је било украдено у марту 1991. године, што је помогао Лео Вонта, и што је било потписано руком Бориса Јељцина.